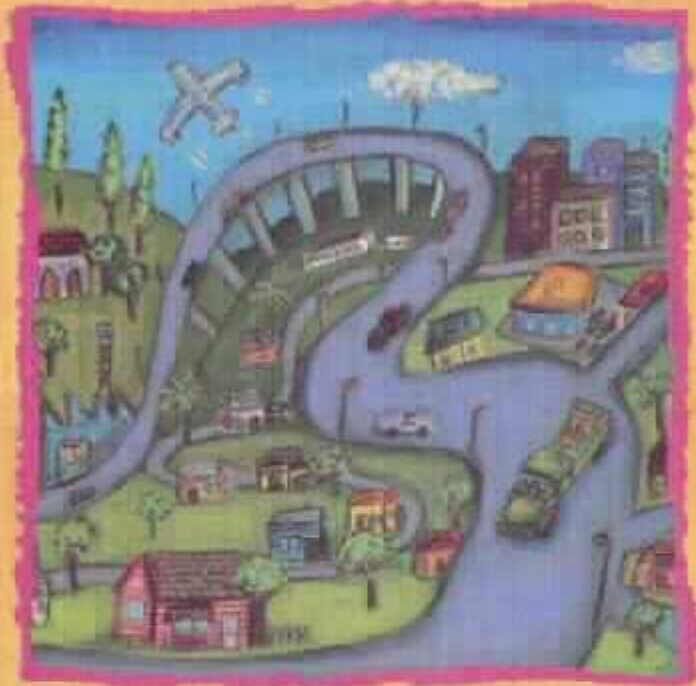

הילד ההפוך

El niño de cabeza

כתב חואן פליפה הררה
ציירה אליסבת גומז

הרכב הצבאי הישן של אבא הביא אותנו
דרך הדרכים התלולות ההרריות עד
לביתה הורוד של גברת אנדסולה ברחוב
ג'וניפר. הייתי אז בן שמונה ובפעם
הראשונה אמור הייתי לחיות בעיר גדולה.
חואן פליפה הררה.

— Juan Felipe Herrera

כשהייתי קטן, משפחתי עבדה במשך
שנים כעובדים חקלאיים נודדים. יום אחד
אמרה אמי לאבא: "בואו, נתיישב. הגיע
זמן שחואניטו ילך לבית הספר."
באותה שנה גרנו בהרים של אגם וולפר,
אזור דמוי זכוכית, מלא צבעי שמיים.

אמא, שאוהבת מילים, שרה את שם הרחוב
"והו-ני-פורר!"

אבא מחנה את המכונית הישנה ברחוב ג'וניפר
לפני ביתה הקטן הורוד של גברת אנדסולה. הוא
קורא: "מצאנו אותו סוף-סוף. ווה-ני פורר!"
"הגיע זמן להתחיל בבית הספר" אומרת אמא
עם מוסיקה בקולה. "רחוב ווה-ני-פורר!, אני
צועק לעופות שבחצר.

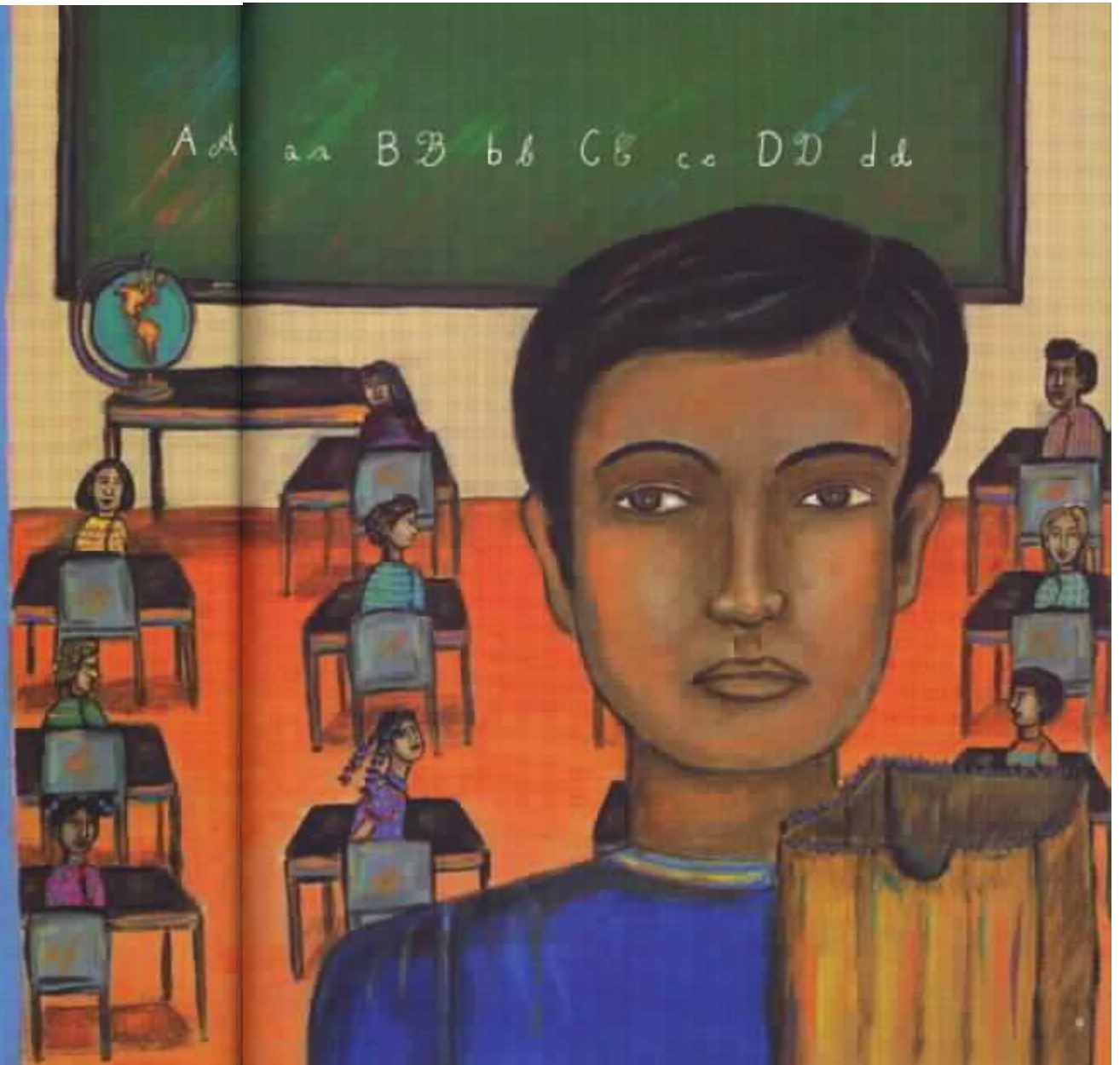

אנשים ממהרים במכוניות
מוזרות, בודדים.
בעמקים הפועלים הנודדים שרים
"יום טוב חואניטו."
אני עושה פרצוף של ליצן, חצי
משעשע, חצי מפוחד. "אני לא
מדבר אנגלית" אני אומר לאבא.
"האם לשון שלי תהפוך לסלע?"

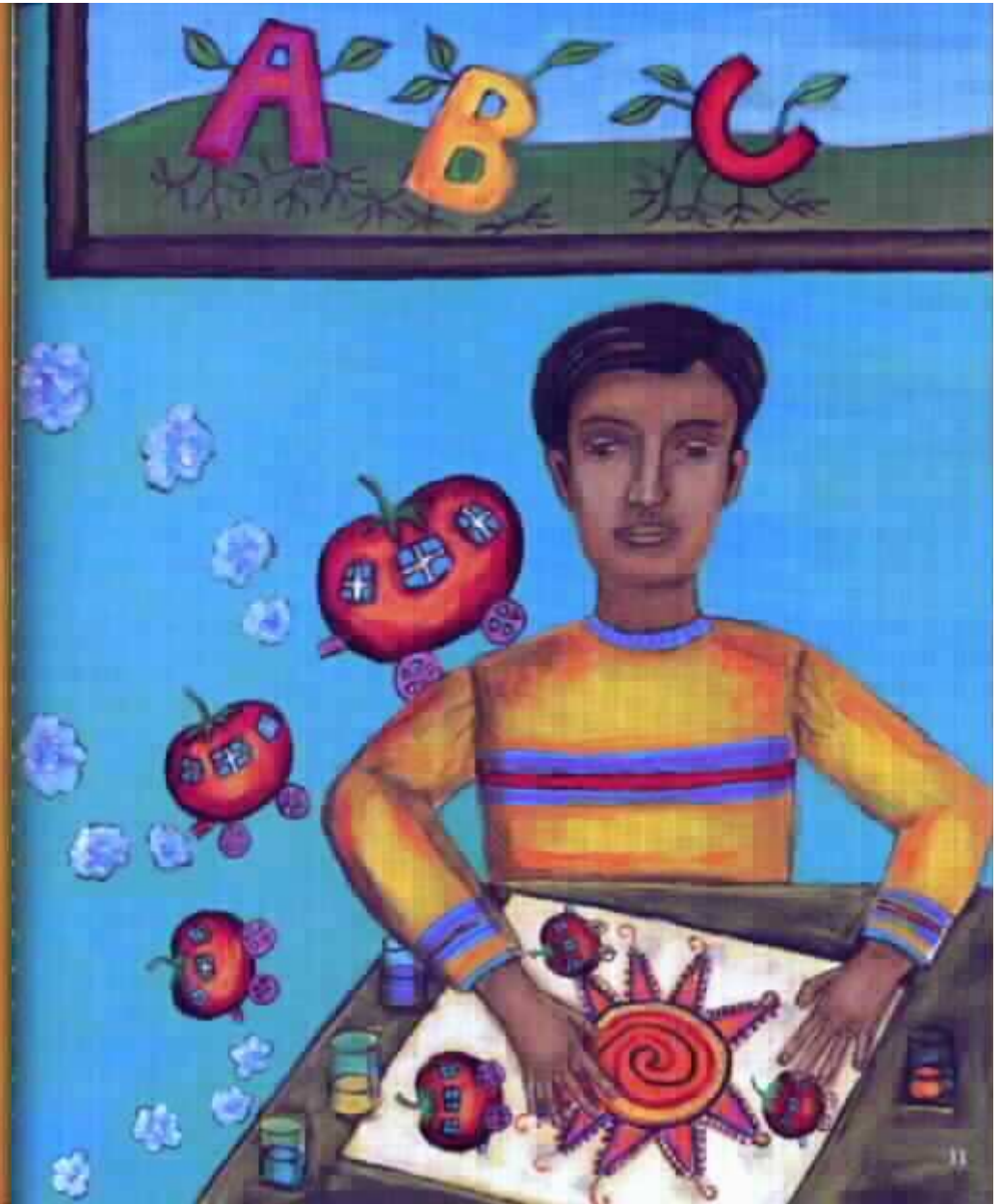
"אל תדאג אפרוחי" אומר אבא
כשהוא הולך איתי לבית הספר.
"הכל משתנה. מקום חדש
מצמיח עלים חדשים על עצים
ונושף אוויר טרי לגופך."
אני צובט את עצמי באוזן. האם
אני באמת כאן?
אולי הפנס שברחוב זה רק צמח
תירס צהוב מכוסה באבק.

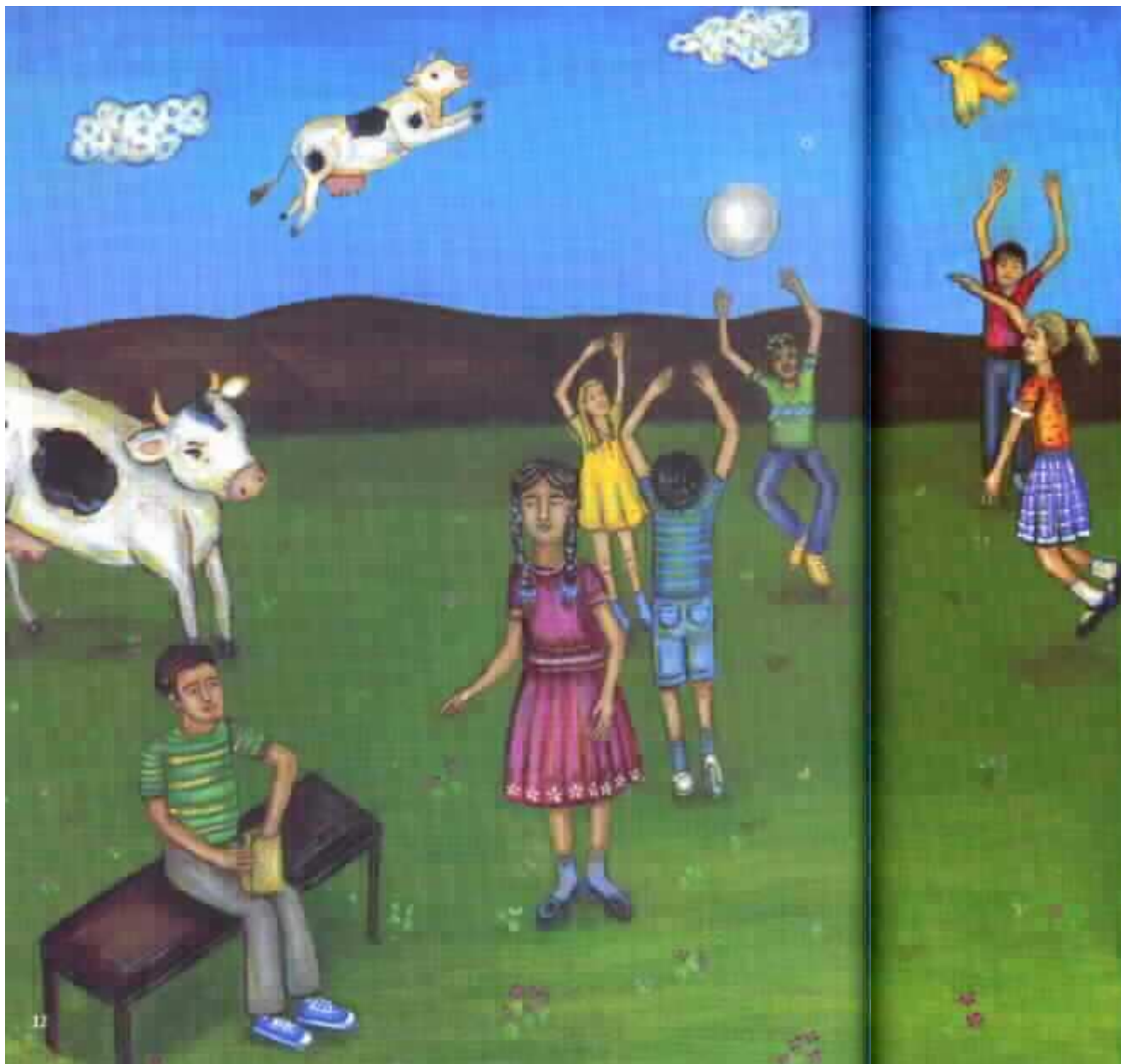
אני נכנס לאט לבית הספר.
בשקית ניר חומה מאפה תפוחי
האדמה שלי.
מגרש משחקים ריק. גדר נעולה.
ענן אחד גבוה בשמיים.

אין איש באולם. פותחים דלת עם
מספר 27.
איפה אני?
שאלתי בספרדית דוחה כשהדלת
הכבדה נסגרת אחרי.
גברת סמפסון, המורה, מראה לי
את השולחן שלי. ילדים צוחקים
כשאני תוקע את אפי לתוך שקית
ארוחת העשר שלי.
השעון הקשה, העגול מעל ראשי
מטקטק ומכוון את המחוגים
המוזרים שלו עלי.

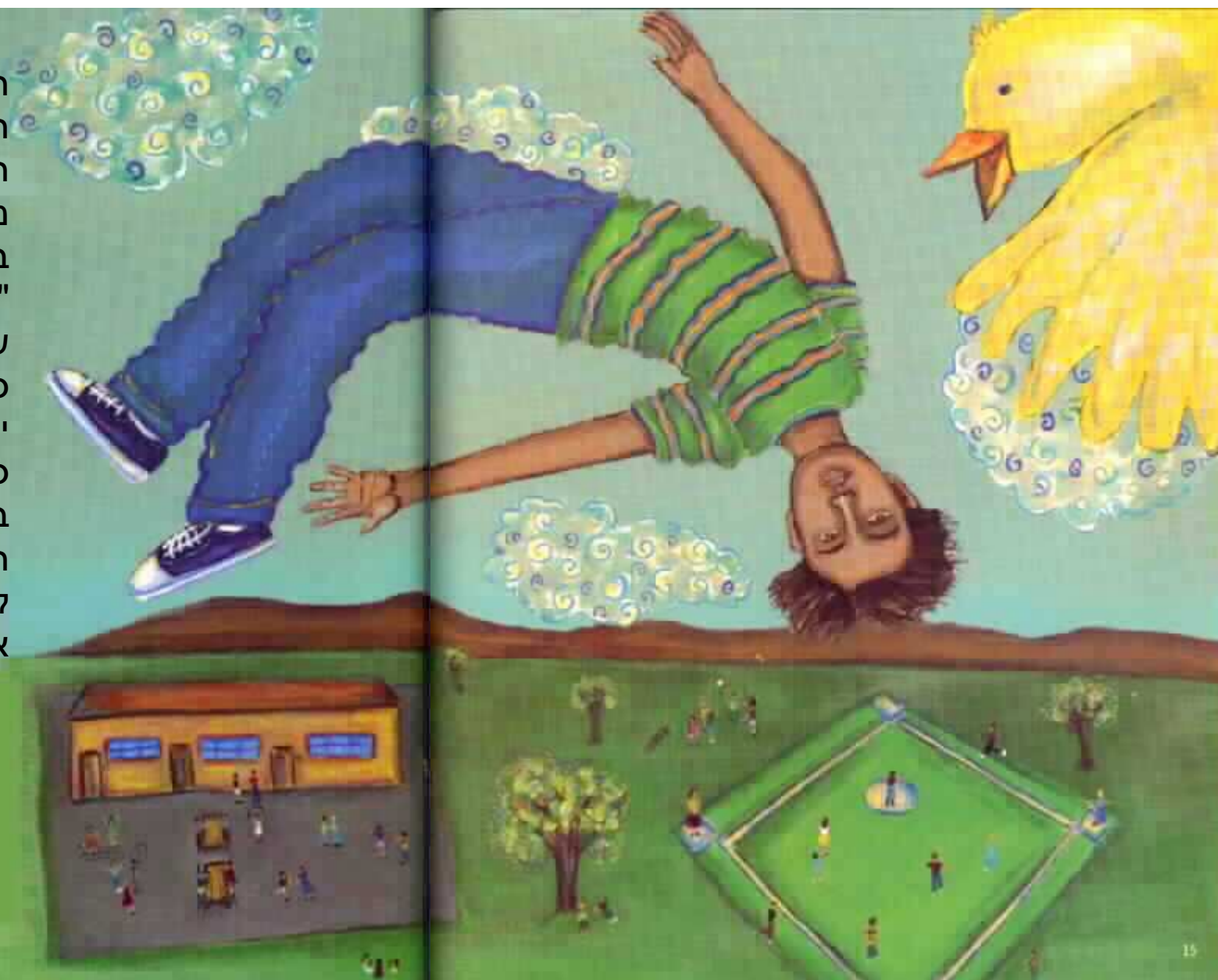
על הלוח אני רואה שורה של
אותיות אלף-בית ומספרים. אם
אלמד אותם האם הם ינבטו כמו
זרעים?
אם אלמד מילים אנגליות האם
קולי יטפס לתקרה, יתפתל
עליה כמו שריגים של גפן?
אנו מציירים באצבעות. אני
עושה שמשות פראיות עם
כפות הידיים פתוחות, מכוניות
משונות של עגבניות וכובעי
מלפפונים. אני כותב את שמי
בשבע פילפלונים.
"מה זה?" שואלת הגברת
סמפסון.
לשוני כמו סלע.

הפעמון מצלצל ומפחיד אותי.
אני תופס את שקית האוכל שלי,
יושב על ספסל ברזל ירוק. תוך
מספר דקות מהירות אני גומר
את האוכל. אבל כולם משחקים,
ואני לבד.
"זו רק הפסקה" אומרת חברתי
לספסל אמנדה, בספרדית.
בספרדית אני חוזר לאט
"הפסקה". אני אומר "נשמע כמו
איזושהי מילה של בקר."
"מה זה הפסקה?" אני שואל את
אמנדה.

הפעמון מצלצל שוב.
הפעם כולם אוכלים את
הכריכים שלהם ואני
משחק במגרש כדור,
ברוח קלה, לבדי.
"מה זה הפסקה?" אני
שואל שוב.
כשאני מתרומם, כולם
יושבים. כשאני מתיישב
כל הילדים מתעופפים
באוויר. רגלי שטות דרך
העננים כשאני רוצה
לגעת באדמה.
אני ילד הפוך.

אבא בא הביתה לדירתנו אצל
גברת אנדסולה. אני מראה לו
את ציורי האצבע שלי.
"איזו שמש מתובלת" הוא
מזמר "היא מזכירה לי את
הימים החמים בעמק סן
ג'ואקין" הוא אומר ומעביר את
ידו דרך שערותיו הכהות.
"הביטי אמא! ראי את הציורים
שלי!"

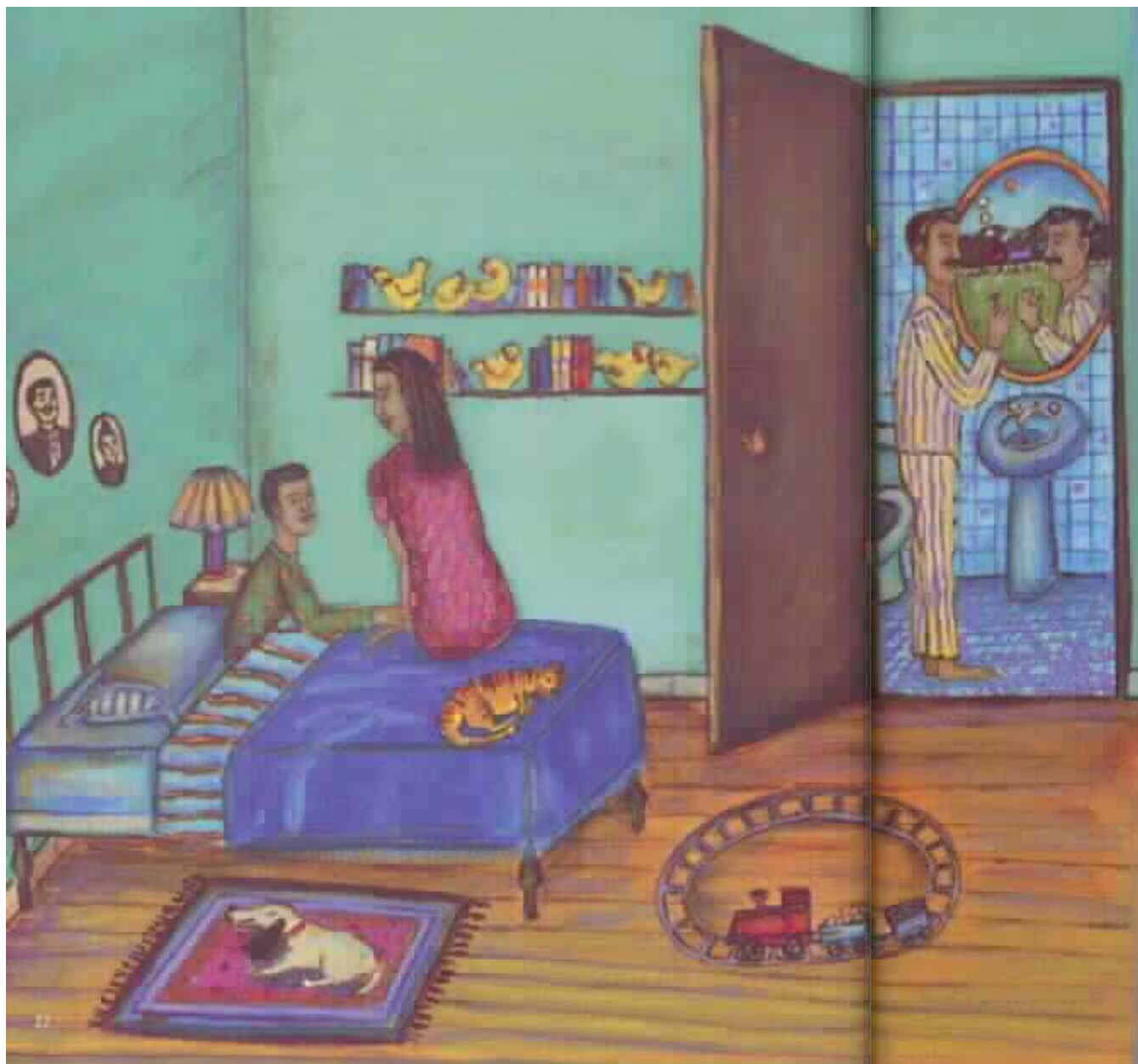
"אלה עגבניות מתעופפות,
מוכנות לרוטב" מזמרת אמא.
היא מראה את הציורים שלי
לגברת אנדסולה, שמראה
אותם לגבינו, הכנרית שלה.
"ראי גבינו" צועקת גברת
אנדסולה "מה את חושבת?"
גבינו מנענעת בראשה:
"פיו-פיו-פיו!"

גברת סמפסון מזמינה אותי ללוח.
"חואניטו, תשיר את השיר
שלמדנו."
אני נרעד. אני לבד, עומד מול
הכיתה.
"מוכן לשיר?" שואלת גברת
סמפסון.
אני קפוא, אחר כך נשימה ארוכה
ממלא אותי,
"שלושה עכברים עיוורים, שלושה
עכברים עיוורים" אני שר.
עיניים שלי נפתחות לרווחה כמו
התקרה וידי נפרסות כאילו
תופסות טיפות גשם משמיים.
"יש לך קול נהדר, חואניטו"
אומרת גברת סמפסון.
"מה זה נהדר?" אני שואל את
אמנדה אחרי הלימודים.

בבית אני עוזר לאמא וגברת
אנדסולה לעשות בונאלוס לביבות
קינמון מתוקות.
"פייייצ'ו, בוא הההנה" אני שר
לכלב שלי, ומגלגל את הבצק לכדור.
"הקשב ליייי" אני שר לפיצ'ו בעל
אוזניים מגולגלות במשולשים
מוזרים. "קולי נההההדר!"
מה הוא שר?" שואלת גברת
אנדסולה את אמי, כשהיא שמה
בונאלו למחבת.
"המורה שלי אמרה שקולי הוא
נההההדר" אני שר ורוקד עם כדור
בצק קטן מודבק לאפי.
"סי, סי" צוחקת אמא "נראה אם
הבונאלוס יצאו גם הם נהדרים"

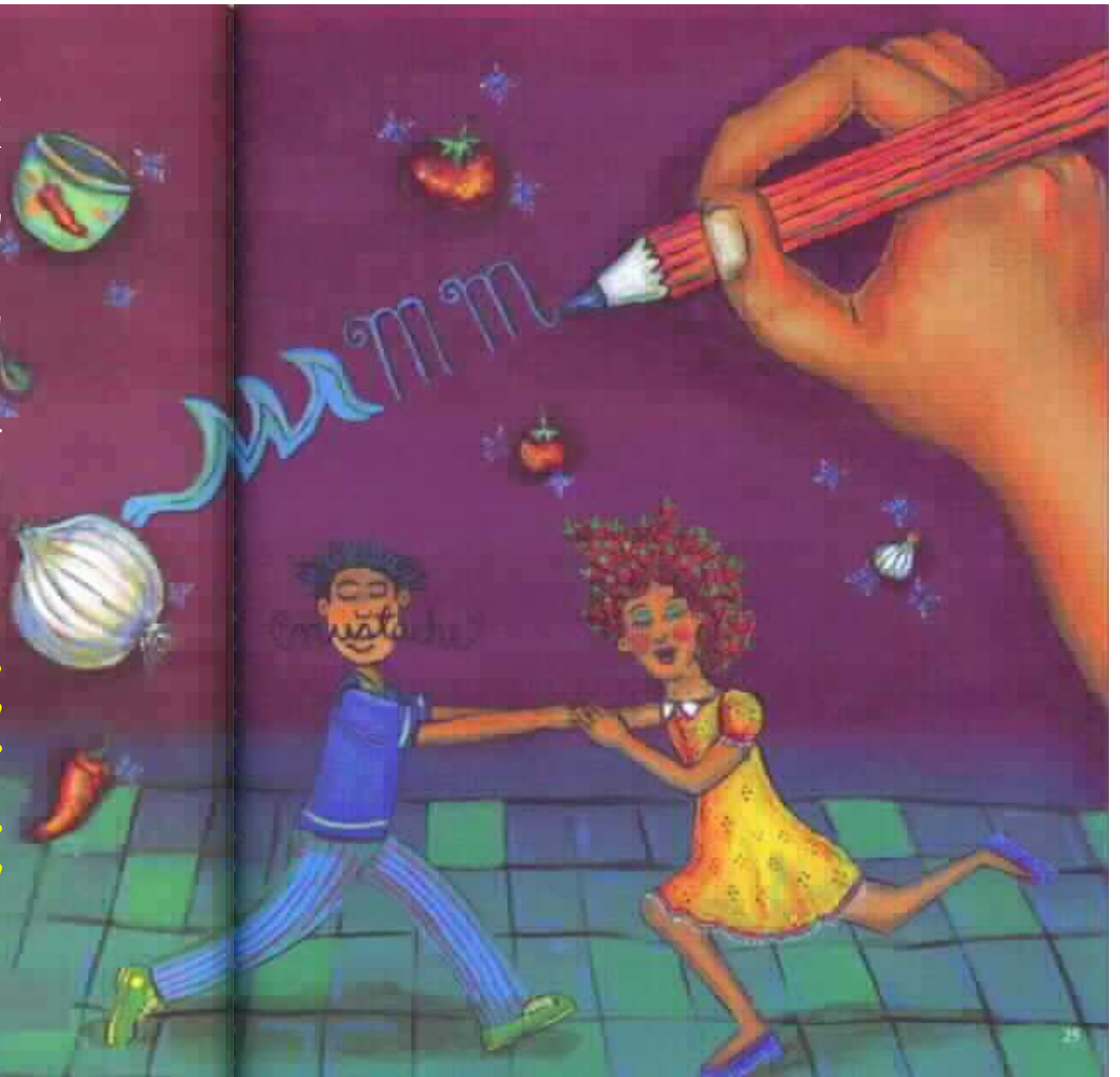

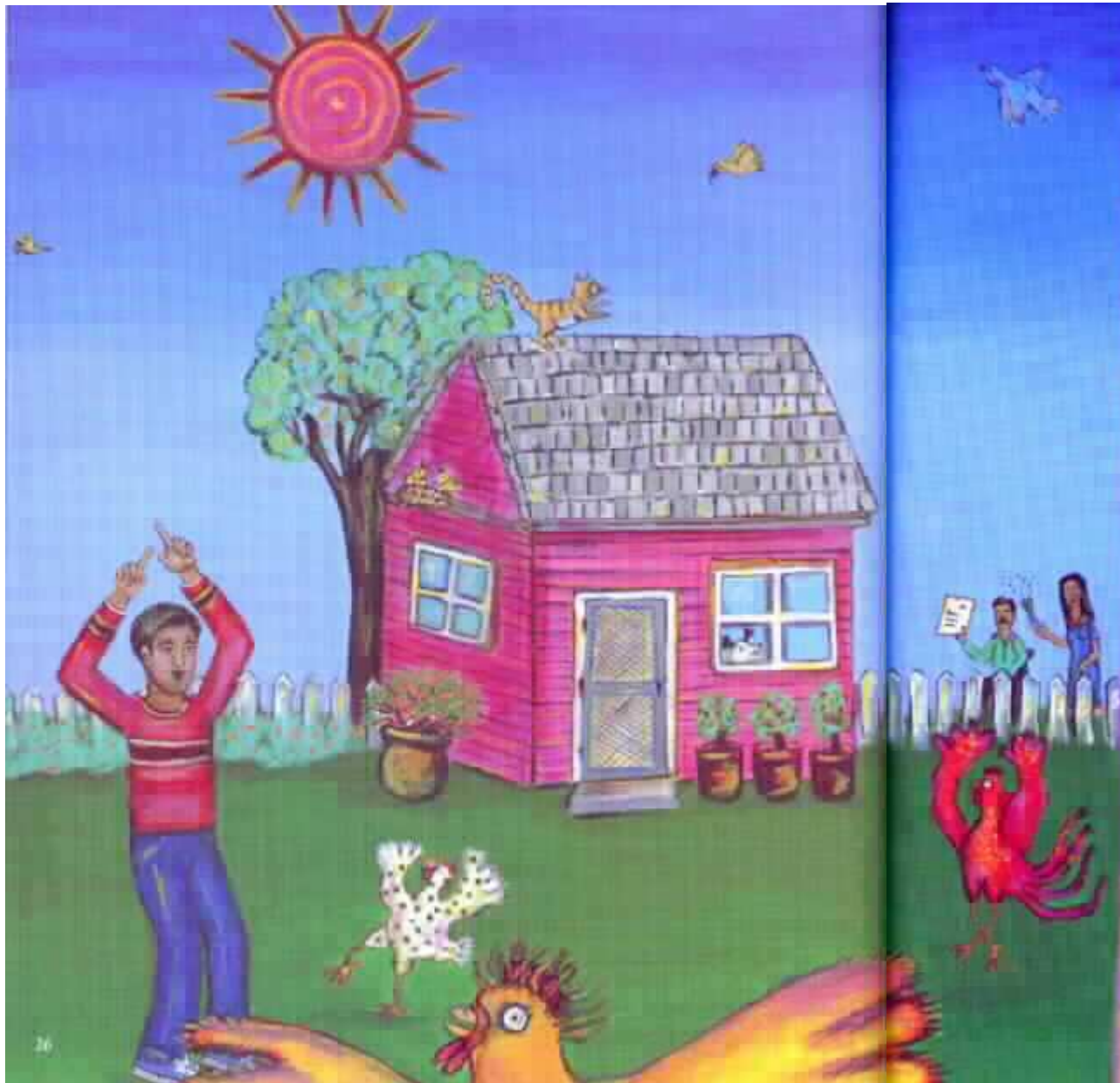
"אני רק הגעתי עד כיתה גימל"
מספרת אמא כשאני מתכוון
למיטה.
"כשחיינו באל פסו, בטקסס,
הייתי צריכה לעזור לאמא בבית.
היינו עניים מאוד והיא הייתה
עייפה מעבודת ניקיון בבתי
אנשים."
"באותה השנה אמא שלך
קיבלה אות הצטיינות בלימודים"
אומר אבא כשהוא מתגלח
בחדר אמבטיה.
"אבא למד אנגלית בלי בית
ספר" אומר אמא. כשהוא עבד
בפסי רכב הוא שילם לחברים
סנט עבור כל מילה שלימדו
אותו."
אבא אומר בשקט: "כל מילה,
כל שפה יש להם הקסם

גברת סמפסון קוראת לנו שיר כל יום.
אחרי שבוע היא אומרת "כתוב שיר" והיא
מנגנת מוסיקה סימפונית על פטפון ישן.
"אני חושב על אמא, לוחץ בידי את
העפרון, שופך אותיות מהקצה המבריק
שלו כמו נהר צר.
הגלים נופלים על הדף. למד מתכרבל
בקצה. פה מוריד את כובעו מראשו. ממים
הם כמו גלי ים, זורמים מעל שולחני.

שיר של חואניטו

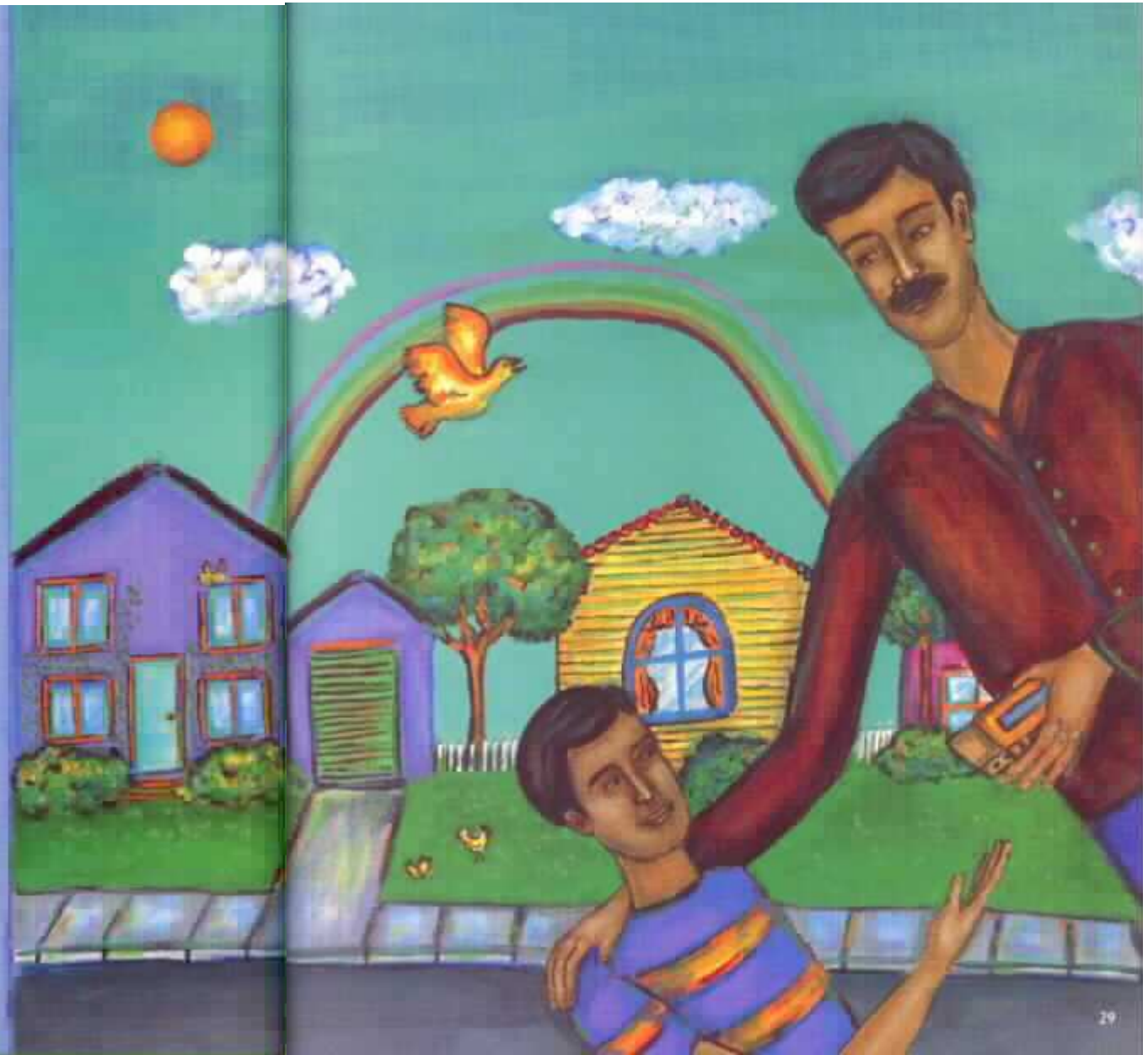
**אבא פליפה עם שפם של
מילים.
אמא לוקה עם תותים
בשערותיה.
אני רואה רוטב קסום בביתי
ובכל מקוםו**

"קיבלתי א' בשביל השיר
שלי" אני צועק בחצר
הקדמית, בה אמא מספרת
את שערותיו של אבא.
אני מראה את הניר לגבינו,
בדרך ממתבח לחצר אחורית.
"שמעו" אני שר לאפרוחים,
ומנפנף בידי כמו מנצח
תזמורת גדול.
אני מפזר גרעיני תירס ושר
את השיר שלי. כל אפרוח
מתולתל מקבל שם:
"בטהובן! אתה עם הראש
השמן!
מוצרט! אתה המקפץ עם
כתמים שחורים!
יוהן סבסטיאן! אתה האדום
הקטן!, רקוד, רקוד!"

בבוקר, בדרך לבית הספר אומר
לי אבא: "יש לך באמת קול יפה,
חואניטו. לא שמעתי אותך שר, עד
אתמול, כשהאכלת את העופות.
תחילה, כשהגענו הנה היית נראה
עצוב, ולא ידעתי מה לעשות."
"אני מרגיש מוזר, כאילו הפוך" אני
אומר לו. "רחובות העיר אינם
רכים בפרחים, לבניינים אין
פרצופים. אתה יודע, אבא,
במחנה ידעתי את כל השמות,
אפילו אלה של חרקים עם עיניים
פראיים קטנים ואפים מבריקים."
"הנה" הוא אומר "הנה המפוחית
שלי. יש לה הרבה קולות, הרבה
שירים יפים כמוך. שר אותם!"

ביקור הורים בבית הספר היום. אמא ואבא יושבים בשורה ראשונה. גברת
אנדסולה מתפעלת מציורי קיר שלנו. גבינו על כתפה.
"הציורים שלנו נראים כמו השדות מלאי פרחים, שם בעמקים" אני אומר
לאמנדה.

"יש לי הפתעה" אני לוחש לאמא "אני מאסטרו חואניטו, אני מנצח המקהלה!"
גברת סמפסון מחייכת וחובשת סומבררו. היא שמה מוסיקה על הפטפון.
אני מנגן "סי" על המפוחית שלי. "לה-לה-לההה! מוכנים לשיר את השירים
שלנו?" אני שואל את המקהלה שלי. "אווו, דואוס.. ושלוש!"

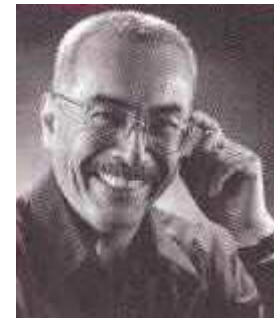

גב לוסיללה סימפסון
חואן פיליפה (בן 9)

מוקדש לאבי לוסיללה סימפסון,
אורתי בכיתה ט' בית ספר יסודי
דובא, אואן הייטס, סן דיאגו,
קליפורניה, שצוררה בי השראה
להיות זמר מילים, וראשית כל
האמינה בקול שלי.
אריזאס.
חואן פיליפה הררה.

אליסבת גומז, צירת
ילידת מקסיקו סיטי.
חיה בקופרטינו, קליפורניה

חואן פיליפה הררה
משורר ומוסיקאי, חי בפרסנו, קליפורניה